

L'evangeli de sant Joan, que llegim durant els diumenges de Pasqua, ens pot semblar com un recull d'embarbussaments: "D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc i vosaltres també viureu..." És un discurs força barrocs, ben cert, però **val a dir que l'evangeli de Joan diu més coses que cap altre.**

Què ens diu l'evangeli d'aquest diumenge? Doncs això: Que el món és incapaç de veure Jesús i el seu Esperit. El terme "món" en St. Joan resumeix tot allò que es resisteix als dissenys de Déu. Sant Joan ens diu que només poden veure Jesús els qui escolten la seva paraula i els qui l'estimen. El món no pot veure Jesús perquè no vol escoltar-lo ni l'estima. El món no veu Jesús, no pas perquè Jesús no ho vulgui, sinó perquè el mateix món no ho vol. En resum: Joan ens diu que el món és sistemàticament hostil envers Jesucrist i els seus seguidors.

La tesi de Joan troba el seu complement en l'epístola de sant Pere: "*Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte*".

D'una banda, tenim una hostilitat assegurada, i de l'altra, hem de donar raó del que creiem. Com ens en sortirem? Si callem, no ens passarà res. Si parlem fluixet, ningú no ens sentirà. Avui, com sempre, hi ha dèficit de cristians compromesos. I no és estrany que els moviments cristians que creixen amb més vigor en les últimes dècades siguin els anomenats "**nous moviments**". Molts d'ells tenen una línia marcadament espiritualista. Molta pregària, experiències intimistes... però massa sovint un compromís social ben

minso, i quan donen raó de la seva fe, en realitat estan fent proselitisme per captar nous adeptes.

"*El qui m'estima és aquell que compleix els meus manaments*", diu Jesús. Estar en comunió amb Jesucrist no ens vindrà d'experiències pseudomístiques ni d'invocar l'Esperit Sant en llargues sessions de pregària. Ens vindrà de la coherència de vida. Qui té l'Esperit Sant? El qui resa molt o el qui compleix els manaments? Complir els manaments és la condició indispensable per rebre el do de l'Esperit. La millor resposta o el millor testimoni **que podem donar és l'exemple de la pròpia vida. La gent d'avui cospa més fàcilment els testimonis de vida que no pas les paraules (n'hi ha tantes, de paraules).**

Se'ns demana un testimoni personal i un de col·lectiu. Però una cosa és certa: no podrem enganyar ningú. La fe no es veu, però es nota. Si no tinc fe, no cal que intenti fingir-la. Si anar a missa em costa un esforç de no dir, em guardaré prou **d'omplir-me la boca amb la meva condició de missaire.**

No es tracta d'anar a donar lliçons a ningú. Febles, limitats i contradictoris, tots ho som. Per tant, com és possible el **testimoniatge? La clau és l'Esperit, el Defensor que "el Pare ens dona". És l'Esperit qui ens posarà als llavis la paraula adequada i ens farà veure el moment oportú per donar raó de la nostra esperança.**

I sobretot és l'Esperit el qui fa que la persona de Jesucrist signifiqui alguna cosa seriosa per a nosaltres i que l'Església sigui quelcom més que un club d'arreglats.

Enric Roura

ANEM DESCONFINANT

Dilluns vinent les nostres comarques passaran a la fase 1 del desconfinament. Si bé en aquesta fase es permet el culte a les esglésies mentre no se superi 1/3 del seu aforament, el Consell Parroquial i jo mateix hem decidit que no reprendrem la celebració de les misses de cada dia fins al dilluns 1 de juny.

Aquesta decisió s'ajusta al decret del bisbe de Girona que ordenava no celebrar misses dominicals amb poble fins al dissabte 30 de maig, vigília de Pentecosta.

D'altra banda, hem considerat que la majoria dels fidels que solen participar a la missa ferial són persones grans, en edat de risc. Per tant, ens ha semblat més prudent esperar quinze dies més abans de restablir les misses.

En principi, i durant el temps que convingui, celebrarem les misses a l'església parroquial. L'amplitud de la nau de Santa Maria és l'única que, de moment, permet complir les mesures per evitar contagis.

Entre moltes altres coses, la pandèmia va afectar la cloenda del VII Centenari de la parròquia. Estava prevista per al 21 de març la presentació del llibre memorial del centenari i, l'endemà, la darrera funció de l'obra "*Santa Maria, ora pro omnibus*".

Aquests actes han quedat ajornats *sine die*. Això no obstant, ja es pot adquirir el llibre del centenari. Duu el títol de 700a. Santa Maria de Blanes (1319-2019). **Conté 310 pàgines i consta de tres blocs:** una primera part amb testimonis dels grups i serveis actualment actius a les parròquies de Blanes. Un segon bloc amb articles de caire històric. I el tercer són fotografies realitzades **per socis de l'AFIC que documenten tots els actes que es van fer en commemoració del VII Centenari.** Cada exemplar es ven a 15 euros. Es poden aconseguir a la rectoria, de dilluns a divendres, de 20.15 a 21.00 h.

Enric Roura, rector.

L'ERA DE LA SAVIESA

Sala i Martín, sempre contundent i gràfic en la seva visió de la realitat, va dir a Catalunya Radio (30/04/20): *“Amb el Covid-19, ha caigut el meteorit que va extingir els dinosaures i milions d'espècies. Tothom ha d'entendre que qui s'adapti, sobreviurà. I els restaurants, les botigues i el petit comerç que no s'adaptin, hauran de tancar les portes. Deixem d'esperar una ajuda dels governs, que no vindrà, i que tothom intenti adaptar-se”*. Pura teoria del darwinisme social! Tanmateix les dades facilitades aquest mes per l'Organització Internacional del Treball (OIT) on diu que el Covid-19 ja porta destruint l'equivalent a 14 milions d'ocupacions laborals, li donen en part la raó.

Dic en part, perquè no ens diu cap a on s'han d'adaptar, ni tampoc que la destrucció ingent de llocs de treball, no sempre és a causa de meteorits o de virus, sinó que la mateixa evolució del món de l'empresa i de retruc la destrucció d'ocupació, ha estat una constant en la història de l'economia. Els mals de les empreses no són només a causa de la maleïda pandèmia, sinó de la seva estructura mental.

Modestament intentaré complementar el diagnòstic de l'acreditat economista, amb aquest breu treball, valent-me del pensament de Stephen R. Covey, un dels més prestigiosos assessors d'empresa dels EUA, autor de diferents llibres de lideratge basats en principis universals, acceptats per les grans religions i sistemes filosòfics del món.

Concretament en un dels seus darrers llibres, *“El 8º HABITO”*, on descriu *“les 5 eres de la veu de la civilització”*, que són: 1) del caçador recol·lector; 2) de l'agricultura, 3) industrial; 4) del treballador del coneixement i la informació; 5) de la SAVIESA.

Comença l'anàlisi amb una cita: *“Quan canvia la infraestructura, retruny tot”*.

Aquesta frase explica que el canvi d'una era a l'altra comportava la destrucció del 50% de les ocupacions anteriors, però augmentava la producció un mínim de 50 vegades més. O sigui, menys treballadors, més producció.

La gegantina irrupció de l'era industrial amb fàbriques, especialització, treball en cadena, organització jeràrquica (*“donde hay patrón, no manda marinero”*), en què el treballador esdevé el *“subordinat”* que no pot prendre iniciatives i, en conseqüència, s'inhibeix a l'espera d'ordres superiors. On, també, l'obrer esdevé una peça més del procés i ens ha deixat la trista herència de la *“cosificació”*, on la persona és una *“cosa”* de la qual en pots prescindir quan calgui. Encara avui, comptablement, el treballador és una despesa i les màquines un actiu, una inversió. Quina paradoxa!

Fer servir les persones com un mitjà en benefici propi i no de la pròpia persona, no està arrelat només a les empreses, sinó al món de la política i, de retruc, a les institucions. L'estructura empresarial i institucional queda afectada per l'aluminosi que genera el maquiavel·lisme: *“El fi justifica els mitjans”*. Llàstima que el fi no sigui el *“jo guanyo, tu guanyes”*, sinó el *“jo guanyo, tu perds”*, generador de la més absoluta desconfiança envers la seva hipòcrita actitud.

Podem admetre que la veu que doni sentit a la nostra civilització del *“coneixement i la informació”* sigui encara avui la mentalitat que *“l'home és un llop per a l'home”* (Plaute), que cavalca com a genet de l'Apocalipsi a cavall de robots, i ens deixa la trista herència de la ignominiosa desigualtat, amb 26 multimilionaris que posseïxin més diners que els 3.800 milions de persones, pobres de solemnitat, amb una

projecció que al 2030 seran 500 milions de persones en pobresa extrema (Relloige Mundial de la Pobresa, organització a la qual el govern alemany dona suport).

Sortosament, a una consulta dirigida per un professor d'Oxford sobre la conveniència d'aplicar ara l'anomenada Renda Bàsica Universal (RBU), un 71% dels europeus ha respost afirmativament. Fins fa ben poc, només una minoria extemporània feia aquesta exòtica petició. Un bri d'esperança per combatre la pobresa i una major igualtat!

L'RBU és un element del camí, tanmateix la màxima igualtat possible vindrà de la mà del canvi de mentalitat vers la civilització de la SAVIESA: *“Els problemes significatius que hem d'afrontar, no es poden solucionar en el mateix nivell de pensament en què estaven quan els vam crear”*? (Einstein).

Empreses i institucions han de reeixir, posant al centre de la seva organització i eix principal de la seva activitat a la persona. O sigui, procurar pel seu Cos (cobertura de necessitats fisiològiques i de seguretat dignes), pel seu Cor (**intel·ligència emocional**), per la seva Ment (coneixements i habilitats, però també una fita, un sentit de la vida, preguntant-se ella mateixa com a organització i cadascun dels col·laboradors, quina és **la seva missió a la vida**), per l'Espiritualitat (**la transcendència dels actes vers un bé superior**)

L'adaptació proclamada, sempre convenient i necessària, entenc que ha de ser per integrar-se a l'era de la SAVIESA que ens permeti ser més humans en espais humanitzats. Oi, amable lector?

Pere REIXACH

LA PREGÀRIA DEL CRISTIÀ

La pregària pertany a tothom: a les persones de totes les religions, i probablement també a les que no en professen cap. La pregària sorgeix en el profund de nosaltres mateixos, en aquell lloc interior que els autors espirituals sovint anomenen *“cor”* (cf. Catecisme de l'Església Catòlica, 2562-2563). Pregars, doncs, en nosaltres no és una cosa perifèrica, no és una facultat secundària i marginal nostra, sinó que és el misteri més íntim de nosaltres mateixos. És aquest misteri el que prega. Les emocions pregunten, però no es pot dir que la pregària sigui només emoció. La intel·ligència prega, però pregar no és només un acte intel·lectual. El cos prega, però es pot parlar amb Déu també des de la invalidesa més greu. Per tant és tot l'home que prega, si és el seu *“cor”* que prega.

L'oració és un impuls, és una invocació que va més enllà de nosaltres mateixos: quelcom que neix en la intimitat de la nostra persona i es treu fora, perquè sent la nostàlgia d'una trobada. Aquella nostàlgia que és més que una mancança, més que una necessitat: és un camí. La pregària és la veu d'un *“jo”* que tempta, que va a les palpentes, cercant un *“Tu”*. La trobada entre el *“jo”* i el *“Tu”* no es pot fer amb calculadora: és una trobada humana que moltes vegades es fa a les palpentes per trobar el *“Tu”* que el meu *“jo”* està buscant.

En canvi, la pregària del cristià neix d'una revelació: el *“Tu”* no s'ha quedat envoltat de misteri, sinó que ha entrat en relació amb nosaltres. (...)

Ell no coneix l'odi. Ell és odiat, però no coneix l'odi. Només coneix l'amor. Aquest és el Déu a qui preguem. Aquest és el nucli incandescent de tota pregària cristiana. El Déu d'amor, el nostre Pare que ens espera i ens acompanya.

PAPA FRANCESC. Audiència general del 12/05/2020